

## Arrest

nr. 231 011 van 9 januari 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO  
Vaderlandstraat 32  
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Tadzjiekse nationaliteit te bezitten. U werd op 11 januari 1945 te Dushanbe geboren waar u ook woonachtig was. U was er werkzaam in de culturele sector en stond aan het hoofd van het nationaal theater, die een coöperatieve was.*

*Op 12 augustus 2014 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in.*

In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat in 1996 een stuk eigendom en grond dat gebruikt werd door het theater geprivatiseerd werd. In 2011 werd door het hoofd van het Comité van Staatsinboedel een klacht ingediend waarin zij de wettelijkheid van de privatisering in vraag stelde. Niettemin besloot u in 2013 het gebouw en de bijkomende grond voor een bedrag van 300.000 dollar te verkopen. Deze verkoop werd via de notaris geregeld en u kreeg 298.000 dollar. Dit geld droeg u aan uw zoon over, B. M. (...) (O.V. (...)), die in België woont, opdat hij er hier een huis mee zou kunnen kopen. Echter werd in december 2013 een klacht door het parket ingediend die de verkoop ongeldig wilde laten verklaren gezien het onwettige karakter van de privatisering en bijgevolg de daaropvolgende verkoop. Ook de rechtbank besliste uiteindelijk dat de verkoop ongeldig was en dat u het geld diende terug te betalen aan de koper. Als dwangmaatregel werden sommige van uw eigendommen en rekeningen geblokkeerd. Deze beslissing werd eveneens door de rechtbank in cassatie bevestigd. Hierop richtte u zich tot de president om alsnog rechtvaardigheid te bekomen. Hierna werd u door onbekenden telefonisch bedreigd, werd op uw deur gestampt en werd ook uw hond gedood. Sommige huurders weigerden eveneens hun huur te betalen. Toen u hen hierover aansprak kreeg u het antwoord of u niet bang was dat u iets zou overkomen. Omwille van deze situatie besloot u in juli 2014 naar België te vluchten waar u op 28 juli 2014 aankwam. In België werd u herenigd met uw zoon, die op 7 maart 2013 de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE). Op 28 september 2015 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus uw verzoek om internationale bescherming ongegrond werd bevonden. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

In 2016 wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken met de bedoeling om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. U bood zich aan bij de preregistratie en diende normaal terug te komen voor de eigenlijke registratie. U verklaart dat u de oproeping voor het interview toen hebt gemist. Op 20 juli 2016 beëindigde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) daarom de behandeling van uw verzoek. Toen u zich op 14 juni 2018 opnieuw tot de DVZ richtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, werd uw tweede verzoek heropend.

In het kader van uw tweede verzoek bleef u bij uw voorgaande verklaringen. U zei dat u in 2014 of 2015 een open brief aan de Tadzjiekse president had laten publiceren in een oppositiekrant in Tadzjikistan, waarin u het onrecht aanklaagde dat u werd aangedaan. Het publiceren van deze brief is een bijkomende reden waarom de personen die u reeds vervolgden voor uw vertrek u zouden willen viseren. Gezien u de brief liet publiceren in een oppositiekrant, zou u nu ook het label van 'politiek opposant' krijgen en vervolgd worden door de Tadzjiekse autoriteiten bij terugkeer naar het land. Daarenboven hebt u zich in België bekeerd tot het christendom. U hebt altijd al interesse gehad in het christendom. Toen u in 2016 in Deinze een Russischsprekende vrouw ontmoette, die lid was van een Russische evangelische kerkgemeenschap, begon u zich hier verder in te verdiepen. In september 2017 werd u gedoopt. Uw familie, uw zoon en schoondochter die hier in België verblijven, en de vader van uw schoondochter, die onlangs in België op bezoek was en een hoge functie heeft bij de Tadzjiekse KGB, zijn gekant tegen uw bekering. U vermoedt dat de schoonfamilie van uw zoon het nieuws over uw bekering bekend heeft gemaakt of zal maken in Tadzjikistan en dat u door derden – religieuze fundamentalisten – geviséerd zou kunnen worden. Ter staving van uw relaas, legde u enkele stukken voor: een kopie van de brief die in een Tadzjiekse krant zou zijn gepubliceerd en een vertaling van dit artikel van het Tadzjiks naar het Russisch, een foto van uw doop en een Bijbel met persoonlijke inscriptie die u als geschenk ontving bij uw doop.

#### **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw verklaringen dat u in de zomer van 2018 aan uw hart werd geopereerd en dat u sindsdien geheugenproblemen zou kennen (CGVS, p. 2), moet er immers op worden gewezen dat u geen enkel objectief element hebt aangereikt, zoals een medisch attest, waaruit dit zou kunnen blijken. Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek op geen enkel moment dat u last zou hebben van geheugenproblemen. U had duidelijk geen problemen om uw verschillende asielmotieven op omstandige en gedetailleerde wijze kenbaar te maken. Bijgevolg werden er op dit punt geen specifieke steunmaatregelen getroffen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Tadzjikistan zult worden vervolgd door de personen die in de periode 2011-2014 verantwoordelijk waren voor het instellen van een strafonderzoek tegen u in verband met de

onrechtmatige verkoop van een geprivatiseerd pand van het nationale theater van Tadzjikistan. Een hooggeplaatste Tadzjiekse functionaris zou volgens u zijn zinnen hebben gezet op het pand in kwestie en zou daarom een valse strafzaak tegen u zijn begonnen. U vreest ook voor de consequenties van het publiceren van een open brief aan de president van Tadzjikistan in een Tadzjiekse oppositiekrant. Dit zou een reden temeer zijn voor de personen die achter de rechtszaak in 2013 zaten om u te viseren. Gezien u de brief liet publiceren in een oppositiekrant, zou u nu ook het label van 'politiek opposant' krijgen en vervolgd worden door de Tadzjiekse autoriteiten indien u zou terugkeren naar het land. Daarenboven vreest u vervolgd te worden omwille van uw bekering tot het christendom in België. Uw zoon en zijn schoonfamilie zouden tegen uw bekering zijn en u vreest dat zij uw bekering bekend hebben gemaakt of zullen maken, waardoor u vervolgd zou kunnen worden door moslimfundamentalisten.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die u bij uw eerste verzoek reeds aanhaalde. Eerst en vooral moet er op gewezen worden dat het CGVS op 28 september 2015 een beslissing nam van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS meende dat uw asielrelaas geen nexus vertoonde met één van de gronden zoals voorzien in de Conventie van Genève. U kon niet aantonen dat u zou worden vervolgd omwille van uw nationaliteit, politieke overtuiging, ras, religie of het behoren tot een bepaalde sociale groep of dat u omwille van één van deze redenen niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen. Verder meende het CGVS dat u niet kon aantonen dat de strafzaak die tegen u werd ingesteld in verband met de illegale verkoop van staatseigendom en die leidde tot uw definitieve veroordeling in cassatie onrechtmatig zou zijn gebeurd of ingegeven zou zijn geweest door andere redenen dan vermeld in de veroordeling. U kon evenmin aantonen dat u disproportioneel zou zijn bestraft, gezien u slechts werd veroordeeld tot het terugbetalen van de koopsom aan de koper en het betalen van de gerechtskosten. U ging niet in beroep bij de RvV tegen deze beslissing en beoordeling van het CGVS.

Het CGVS is er toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van uw huidig verzoek volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongegrond werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het CGVS tot de conclusie dat u geen dergelijke elementen naar voor brengt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij uw huidig verzoek om internationale bescherming geen enkel element aanbrengt om bovenvermelde beoordeling van het CGVS te weerleggen of in een ander licht te stellen. U beperkt zich in dit verband tot het louter herhalen van de bewering dat u het slachtoffer zou zijn geworden van corruptie en afpersing (CGVS, p. 4; begeleidende brief advocaat, p. 2). De conclusie dat u niet kon aantonen dat de strafzaak die tegen u werd ingesteld in verband met de illegale verkoop van staatseigendom en die leidde tot uw definitieve veroordeling in cassatie onrechtmatig zou zijn gebeurd of ingegeven zou zijn geweest door andere redenen dan vermeld in de veroordeling blijft dus onverminderd gehandhaafd. U toont evenmin aan dat u bij terugkeer naar Tadzjikistan riskeert disproportioneel gestraft te worden voor de daden waarvoor u werd veroordeeld.

Ten tweede kunnen uw verklaringen over het publiceren van een open brief in een Tadzjiekse oppositiekrant en de vrees voor vervolging die daarmee gepaard zou gaan niet overtuigen.

Zo kan er worden getwijfeld aan uw bewering dat deze brief effectief werd gepubliceerd in een Tadzjiekse krant. Het is immers bijzonder vreemd en weinig geloofwaardig dat u zelf niet goed scheen te weten wanneer deze brief zou zijn gepubliceerd, in 2014 of 2015. Aanvankelijk verklaarde u dat het in juli 2014 werd gepubliceerd, maar toen u werd gewezen op het feit dat u op 13 april 2015 een persoonlijkheid onderhoud had gehad bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, waarbij u niets had gezegd over het bestaan van een dergelijke brief, zei u dat het pas daarna was en dat de brief dus in 2015 moest zijn gepubliceerd. Uit het stuk dat u hebt voorlegde in het kader van uw huidig verzoek, een fotokopie van dit beweerd artikel, blijkt echter dat dit artikel op 16 maart 2016 zou zijn gepubliceerd. Het is ook opvallend dat u de Tadzjiekse naam van deze krant niet meer bleek te herinneren, maar enkel hoe de naam klonk als je het in het Russisch vertaalde (CGVS, p. 5). Indien de publicatie van dit artikel in deze krant werkelijk een vrees voor vervolging in uw hoofde zou hebben teweeg gebracht, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dergelijke dingen nog zou weten. Daarenboven kan aan een dergelijke fotokopie, die door manipulatie tot stand kan zijn gekomen, bezwaarlijk veel bewijswaarde worden toegekend. Op basis van deze vaststellingen kan uw bewering dat u wel degelijk een open brief hebt laten publiceren, niet zonder meer voor waar worden aangenomen. Daarenboven, zelfs indien deze brief daadwerkelijk werd gepubliceerd, lijkt het bijzonder onaannemelijk dat u omwille van de publicatie een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. Zelfs

indien dit stuk effectief zou zijn gepubliceerd in een Tadzjiekse krant, wat u op basis van bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk kunt maken, kan maar moeilijk worden ingezien waarom u louter omwille van de publicatie van dit stuk als een politiek opposant tegen het regime zou worden gezien. In dit stuk wordt enkel gesteld dat u het slachtoffer zou zijn van corrupte praktijken en dat u steun en rechtzetting vraagt aan de president van het land, wat bezwaarlijk als politiek statement kan worden gezien. Zij er nogmaals op gewezen dat het CGVS in het kader van uw vorig verzoek oordeelde dat u niet kon aantonen dat u onterecht veroordeeld.

Ten derde kunt u niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Tadzjikistan zult worden vervolgd omwille van uw bekering tot het evangelische christendom in België.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet in vraag stelt dat u in 2016 in Deinze iemand van een Russischtalige evangelische kerkgemeenschap hebt ontmoet, dat u bijeenkomsten van deze gemeenschap begon bij te wonen, dat u zich in september 2017 hebt laten dopen en dat u deelneemt aan activiteiten van deze gemeenschap. Uw verklaringen op dit punt (CGVS, p. 7-10) zijn aannemelijk en worden ook gestaafd door de foto van uw doop in de Blaarmeersen in Gent en de handgesigeneerde Bijbel die u bij uw doop ontving.

Het CGVS meent echter dat uw bekering tot het evangelisme niet dermate diepgeworteld is dat het moeten stopzetten van uw huidig engagement in de kerkgemeenschap, indien u naar Tadzjikistan zou moeten terugkeren, een inbreuk zou zijn op uw fundamentele rechten.

Uit uw verklaringen (CGVS, p. 7-10) blijkt eerder een algemene, oppervlakkige interesse in bepaalde aspecten van de leer van het christendom en een respect voor mensen die oprecht volgens hun religieuze principes proberen te leven (bv. het geloof in één God, naastenliefde en respect, de religieuze geboden respecteren, consequent handelen naar wat men zegt), dan echt diepgeworteld geloof in de dogmatiek van de leerstellingen van het geloof of een bewuste en weloverwogen keuze om zich te bekeren tot de protestantse strekking van het evangelische christendom. Zo verklaarde u dat u al enkele decennia een zekere interesse had in het christendom. Toen u opgroeide in de USSR voelde u zich niet erg religieus. U had tijdens uw kunststudies in Moskou kennis gemaakt met het christendom, voornamelijk vanuit kunsthistorisch perspectief, maar dat vertaalde zich niet in een diepere interesse of aantrekking. Ook na de val van de USSR en de onafhankelijkheid van Tadzjikistan, wat tot een heropleving van de religiositeit in het land had geleid, was u niet bepaald gelovig geworden. U zei dat u zich nooit hebt geïnteresseerd voor bepaalde bewegingen die toen opkwamen, zoals baptisten, evangelisten of jehova getuigen. U beschouwde zichzelf moslim, maar u was helemaal niet praktiserend. U zei dat u een zekere interesse had in het christendom, ingegeven door een droom die u ooit had gehad, wat zich vertaalde in het feit dat u één of twee keer per jaar naar een orthodoxe kerk was gegaan uit interesse en om een kaarsje te branden voor dierbaren, maar meer zou dit niet hebben ingehouden. Toen u hier in België in 2016, op 71-jarige leeftijd, een Russischtalige dame ontmoette die u had uitgenodigd voor een bijeenkomst van een evangelische gemeenschap in Deinze, bent u hier op ingegaan. U contrasteerde de manier waarop personen in deze evangelische kerkgemeenschap effectief probeerden te leven volgens de principes die ze uitdroegen met de manier waarop de islam in Tadzjikistan wordt beleefd; namelijk op een heel oppervlakkige, hypocriete of perverse wijze. Uit uw verklaringen blijkt dat het voornamelijk dit was wat u aantrok in deze geloofsgemeenschap, naast het feit dat deze mensen u ook vriendelijk en met veel respect bejegenden. Zo gaf u ook zelf aan dat u zich eigenlijk eerder toevallig had 'bekeerd' tot het evangelisme omdat u toevallig een lid van deze gemeenschap was tegengekomen en als gevolg van deze ontmoeting had gezien hoe de leden van deze gemeenschap een goed leven probeerden te leiden door hun handelen consequent te baseren op hun principes. U zei dat u zich evengoed had kunnen bekeren tot het katholicisme indien u iemand van de katholieke gemeenschap was tegengekomen die op eenzelfde oprechte manier volgens de principes van het geloof probeerde te leven en dat u zelfs moslim zou zijn gebleven indien u een gemeenschap van moslims zou hebben ontdekt die oprecht geloofde en leefde volgens de regels van de religie, wat u opnieuw contrasteerde met de beleving van de islamitische godsdienst in Tadzjikistan. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat uw beleving van het evangelische christendom niet dermate diepgeworteld is dat, indien u door een terugkeer naar Tadzjikistan moet verzaken aan uw huidig engagement in de gemeenschap, uw fundamentele rechten geschonden zouden worden omdat u dit in Tadzjikistan niet op eenzelfde manier zou kunnen doen.

In dit verband moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat, hoewel de overgrote meerderheid van de bevolking in Tadzjikistan nominaal moslim is, het land een zeer sterke seculiere traditie heeft omwille van de decennialange invloed van het communistische, atheïstische bewind van de Sovjetunie. Het seculiere karakter van Tadzjikistan staat ingeschreven in het eerste artikel van de grondwet en speelt tot op vandaag een heel belangrijke rol in het politieke en maatschappelijke leven van het land, waar de islamitische religieuze voorschriften door de meerderheid van de bevolking niet naar de letter worden gevolgd en waar de islam eerder een onderdeel van de algemene culturele identiteit vormt. Het

seculiere karakter van Tadzjikistan en de vertrouwdeheid met het christendom omwille van de aanwezigheid van de Russische orthodoxe kerk, hebben gezorgd voor een ruimte mate van tolerantie tegenover het christendom of mensen die geen praktiserende moslims zijn. Dit geldt a fortiori voor de politieke en culturele elite in de hoofdstad Dushanbe, waaruit u vandaan komt. Hoewel er de laatste jaren een tendens is van een toenemende religiositeit, probeert de staat het heft in handen te houden door een beleid van 'assertief secularisme' te voeren, waarbij bepaalde uitingen van religie, die als een bedreiging voor de staatsorde worden gezien, worden onderdrukt. Hierbij wordt vooral gefocust op personen en groepen die naar een meer strikte of radicale (gepercipieerde of daadwerkelijke) beleving van de islam streven. Daarnaast bestaat er ook een bepaalde mate van onderdrukking van staatswege van proseliserende christelijke bewegingen, zoals evangelisten of andere protestantse strekkingen. Leden van dergelijke groeperingen kunnen bepaalde problemen (bv. kortstondige aanhoudingen, boetes, inbeslagname van materiaal, sluiting van kerken) kennen bij de georganiseerde beleving van hun religie, zeker wanneer er sprake is van een drang tot missionering of bekering. Het CGVS meent echter dat u, op basis van bovenstaande vaststellingen betreffende het weinig diepgewortelde karakter van uw overtuiging en de hier boven geschetste Tadzjiekse maatschappelijke en religieuze context, geenszins aannemelijk maakt dat u in uw land van herkomst omwille van een oppervlakkige interesse in het christendom anders zou worden gepercipieerd of dat uw overtuiging of houding in Tadzjikistan zal bijdragen tot concrete, persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U maakt immers niet aannemelijk dat u zich uitdrukkelijk zou profileren als bekeerling of dat u zich openlijk en actief zou bezighouden met missie –of bekeringswerk.

Verder meent het CGVS dat u evenmin aannemelijk hebt gemaakt dat uw eigen familie dermate gekant is tegen uw houding of boos is omwille van uw engagement in een evangelische gemeenschap in België dat u omwille van deze reden een risico op vervolging zou lopen bij terugkeer naar Tadzjikistan. Wat betreft de houding van uw zoon, verklaarde u dat hij boos op u zou zijn sinds hij weet dat u zich heeft bekeerd en dat hij onder impuls van zijn echtgenote maar weinig contact meer met u zou hebben. Nochtans zou uw zoon, volgens uw verklaringen, nog niet alle contact met u hebben verbroken en zou hij nog steeds vragen hoe het met u gaat. Wat betreft uw bekering verklaarde u dat uw zoon in het begin zelfs een paar keer met u meegegaan zou zijn naar bijeenkomsten van de kerkgemeenschap. Eigenlijk zou hij vooral bezorgd zijn dat u uw eigendommen zou afstaan aan leden van de kerkgemeenschap (CGVS, p. 12-14). Wat betreft de houding van de schoonvader van uw zoon, die volgens uw verklaringen kolonel bij de Tadzjiekse KGB zou zijn (u legt hier niet het minste begin van bewijs van voor), zijn uw verklaringen bijzonder vaag en volatiel. Aanvankelijk, bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat deze man een 'zeer negatieve houding' tegenover u heeft, dat er een 'groot conflict' tussen jullie bestaat en dat hij, ondanks het feit dat hij zelf geen gelovige moslim is, er 'niet mee kan leven' dat u zich tot het christendom zou hebben bekeerd (CGVS, p. 6). Enige tijd later tijdens het gehoor wijzigde u uw verklaringen merkbaar. U zou de vader van uw schoondochter nog nooit hebben ontmoet, ook niet toen hij op bezoek kwam in België. U zei dat u nooit eerder contact met hem hebt gehad. Toen u daarop werd gevraagd hoe u dan wist dat deze persoon u iets zou aandoen, zei u: "Ik weet het niet. Een voorgevoel". Uw verklaringen over de houding van deze man bleken dus puur speculatief. Deze persoon zou u nooit hebben bedreigd. U zou enkel vermoeden dat hij negatief tegenover u staat omdat uw schoondochter u negatief bejegt. Daarenboven zijn uw verklaringen over de reden van de negatieve houding van uw schoonfamilie tegenover uw persoon bijzonder volatiel. Daar waar u aanvankelijk liet uitschijnen dat uw schoonfamilie een fundamenteel bezwaar zou hebben tegen uw bekering an sich, verklaarde u even later plots dat u vreest dat de schoonvader van uw zoon ervoor zou zorgen dat u in Tadzjikistan zou worden gevisieerd op instigatie van zijn dochter, die eigenlijk het huis in Deinze waar ze met uw zoon woont, maar waar u eigenaar van bent, zou willen inpalmen (CGVS, p. 15-16). Gelet op bovenstaande vaststellingen kunt u niet aannemelijk maken dat uw familie zo'n negatieve houding tegenover u zou hebben dat ze u zouden viseren of opzettelijk zouden willen beschadigen door een lasercampagne tegen u te beginnen en 'fanatieke mensen' of 'lokale geestelijken' in Tadzjikistan in te lichten over uw bekering en tegen u op te zetten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat in de begeleidende brief van uw advocaat dd. 05/07/2018 ter ondersteuning van uw nieuw verzoek, waar een consult met uw advocaat aan voorafging, helemaal geen melding wordt gemaakt van het feit dat u bij terugkeer naar Tadzjikistan vervolging zou vrezen omwille van uw bekering in België. Dit is bijzonder merkwaardig, gezien u op dat moment reeds gedoopt was en er in deze brief wel een opsomming werd gemaakt van al uw andere asielmotieven. Toen u werd gewezen op dit feit, antwoordde u dat u dit (uw bekering) niet had vermeld tijdens het consult met uw advocaat ter voorbereiding van uw nieuw verzoek om internationale bescherming omdat u dit als een persoonlijke zaak beschouwde. Ook tijdens het interview bij de DVZ dd. 29/08/2018 in het kader van uw tweede verzoek zou u dit asielmotief naar eigen zeggen eerder toevallig hebben vermeld, toen de interviewer van dienst u vroeg naar welke religie u aanhing. U zou dus niet de intentie hebben gehad om

*dit in te roepen als asielmotief (CGVS, p. 18-19). Dit lijkt weinig aannemelijk. Indien u werkelijk een vrees zou hebben om omwille van uw bekering ernstige problemen te krijgen in Tadzjikistan dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hier melding van zou hebben gemaakt tijdens het gesprek met uw advocaat ter voorbereiding van uw volgende verzoek en dat u dit zo snel mogelijk kenbaar zou hebben gemaakt. Deze vaststelling doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging omwille van dit motief.*

*Wat betreft de bijkomende opmerkingen van uw advocaat in de begeleidende brief; dat u een alleenstaande, bejaarde vrouw bent in haar 70-er jaren; dat u in Tadzjikistan geen familie meer hebt, behalve 2 zussen op leeftijd; dat u medische problemen hebt en noodzaak aan opvolging; dat de gezondheidszorg in Tadzjikistan vatbaar is voor verbetering en dat alleenstaande gepensioneerden door de mazen van het net vallen; dient te worden opgemerkt dat dit louter motieven van familiale, medische en sociaaleconomische aard zijn, die buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen, en ook niet als ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, kunnen worden gezien. Daarenboven kan, gezien uw bevoorrechte sociaaleconomische positie voor uw vertrek uit Tadzjikistan, niet zonder meer worden aangenomen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst geen middelen meer zou hebben om in uw levensonderhoud te voorzien. Deze elementen zijn bijgevolg ongegrond.*

*Ten slotte kan wat betreft de louter medische aspecten worden verwezen naar de daartoe voorziene procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de Minister of zijn gemachtigde.*

*De documenten die u voorlegde, wijzigen niet aan deze vaststelling. De foto van uw doop en de handgesigneerde Bijbel attesteren het feit dat u gedoopt bent, wat in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. De brief van uw advocaat de open brief die in de krant zou zijn gepubliceerd werden reeds besproken. De medische documenten attesteren uw medische problematiek, maar tonen geen vrees in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig

mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij die in het kader van haar huidig verzoek volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die reeds eerder als ongegrond werden beschouwd door verwerende partij, geen nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van haar vorige verzoek om internationale bescherming incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de conclusie in de beslissing omtrent haar eerste verzoek dat zij niet kon aantonen dat de strafzaak die tegen haar werd ingesteld in verband met de illegale verkoop van staatseigendom en die leidde tot haar definitieve veroordeling in cassatie onrechtmatig zou zijn gebeurd of ingegeven zou zijn geweest door andere redenen dan vermeld in de veroordeling, in een ander daglicht stellen, en evenmin aantoont dat zij bij terugkeer naar Tadzjikistan riskeert disproportioneel gestraft te worden voor de daden waarvoor zij werd veroordeeld; (ii) de verklaringen van verzoekende partij over het publiceren van een open brief in een Tadzjiekse oppositiekrant en de vrees voor vervolging die daarmee gepaard zou gaan niet kunnen overtuigen; (iii) verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Tadzjikistan zal worden vervolgd omwille van haar bekering tot het evangelische christendom in België; en (iii) verzoekende partij voor het overige louter motieven van familiale, medische en sociaaleconomische aard aanhaalt, die buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen, en ook niet als ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, kunnen worden gezien. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen over het publiceren van een open brief in een Tadzjiekse oppositiekrant en de vrees voor vervolging die daarmee gepaard zou gaan, niet kunnen overtuigen, bemerkt verzoekende partij dat de brief pas gepubliceerd werd nadat zij het land reeds verlaten had en dat zij hierdoor niet zeker was over de datum van de publicatie. Uit de loutere vergissing omtrent de publicatiedatum kan echter niet afgeleid worden dat het artikel niet werd gepubliceerd. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij de kopieën van het gepubliceerde artikel (bijlagen 4-5) die zij eerder reeds aan verwerende partij overmaakte via haar advocaat (bijlage 3 van het verzoekschrift). Uit de kopieën blijkt duidelijk dat het een fysiek bestaande krant is en als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij informatie waaruit blijkt dat 'Farazh' een bestaande krant is (bijlagen 6-7 van het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat haar brief effectief werd gepubliceerd in een Tadzjiekse krant, gelet op het feit dat (i) het bijzonder vreemd en weinig geloofwaardig is dat verzoekende partij zelf niet goed scheen te weten wanneer deze brief zou zijn gepubliceerd, dat dit volgens haar in 2014 of in 2015 zou zijn geweest en dat vervolgens uit het stuk dat zij voorlegt in het kader van haar huidig verzoek, een fotokopie van dit beweerde artikel, blijkt dat het artikel op 16 maart

2016 zou zijn gepubliceerd; (ii) het tevens opvallend is dat verzoekende partij zich de Tadzjiekse naam van deze krant niet meer bleek te herinneren, maar enkel hoe de naam klonk als je het in het Russisch vertaalde en (iii) daarenboven aan een dergelijke fotokopie, die door manipulatie tot stand kan zijn gekomen, bezwaarlijk veel bewijswaarde kan worden toegekend. Met bovenstaande bemerkingen – waarbij zij blijft steken in loutere vergoelijkungen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal – en het louter opnieuw bijbrengen van dezelfde fotokopieën van het artikel (bijlagen 4-5 van het verzoekschrift), stelt verzoekende partij voormelde motieven geenszins *in concreto* in een ander daglicht. Wat nog de bijgebrachte informatie betreft waaruit blijkt dat 'Farazh' een bestaande krant is (bijlagen 6-7 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat dit op geen enkele wijze aantoont dat haar brief effectief in deze krant werd gepubliceerd.

Daarenboven wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt dat, zelfs indien deze brief daadwerkelijk werd gepubliceerd, het bijzonder onaannemelijk lijkt dat verzoekende partij omwille van de publicatie een gegronde vrees voor vervolging zou kennen, nu maar moeilijk ingezien kan worden waarom zij louter omwille van de publicatie van dit stuk als een politiek opposant tegen het regime zou worden gezien. In dit stuk wordt immers enkel gesteld dat zij het slachtoffer zou zijn van corrupte praktijken en dat zij steun en rechtzetting vraagt aan de president van het land, wat bezwaarlijk als politiek statement kan worden gezien.

Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om voormelde motivering *in concreto* te weerleggen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.5.1. Waar verwerende partij van oordeel is dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Tadzjikistan zal worden vervolgd omwille van haar bekering tot het evangelische christendom in België, benadrukt verzoekende partij dat haar bekering een weloverwogen keuze was gebaseerd op haar persoonlijke ervaring. Tijdens haar gehoor heeft zij bovendien op een persoonlijke manier uiteengezet hoe ze in aanraking kwam met haar nieuwe religie, hoe ze besloot zich te bekeren en wat religie in haar leven betekent. Verzoekende partij acht het frappant dat er over haar nieuwe religie nauwelijks inhoudelijke vragen werden gesteld en dat haar kennis op geen enkel moment werd getoetst. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de *UNHCR Guidelines on international protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention* waarin de elementen worden opgenoemd waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van personen die stellen bekeerd te zijn na hun vertrek uit hun land van herkomst (bijlage 8 van het verzoekschrift). Waar verwerende partij stelt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich uitdrukkelijk zou profileren als bekeerling of dat zij zich openlijk en actief zou bezighouden met missie- of bekeringswerk, bemerkt verzoekende partij dat op geen enkel moment aan haar gevraagd werd of zij zich al dan niet openlijk als bekeerling zou profileren of zich openlijk en actief zou bezighouden met missie- of bekeringswerk. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog twee artikels waaruit blijkt dat de Tadzjiekse overheid zeer wantrouwig staat tegen protestanten en hun activiteiten zeer sterk in het oog houdt (bijlagen 10 en 11).

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij terecht tot het besluit komt dat de bekering van verzoekende partij tot het evangelisme niet dermate diepgeworteld is dat het moeten stopzetten van haar huidig engagement in de kerkgemeenschap, indien zij naar Tadzjikistan zou moeten terugkeren, een inbreuk zou zijn op haar fundamentele rechten, gelet op volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: *“Uit uw verklaringen (CGVS, p. 7-10) blijkt eerder een algemene, oppervlakkige interesse in bepaalde aspecten van de leer van het christendom en een respect voor mensen die oprecht volgens hun religieuze principes proberen te leven (bv. het geloof in één God, naastenliefde en respect, de religieuze geboden respecteren, consequent handelen naar wat men zegt), dan echt diepgeworteld geloof in de dogmatiek van de leerstellingen van het geloof of een bewuste en weloverwogen keuze om zich te bekeren tot de protestantse strekking van het evangelische christendom. Zo verklaarde u dat u al enkele decennia een zekere interesse had in het christendom. Toen u opgroeide in de USSR voelde u zich niet erg religieus. U had tijdens uw kunststudies in Moskou kennis gemaakt met het christendom, voornamelijk vanuit kunsthistorisch perspectief, maar dat vertaalde zich niet in een diepere interesse of aantrekkings. Ook na de val van de USSR en de onafhankelijkheid van Tadzjikistan, wat tot een heropleving van de religiositeit in het land had geleid, was u niet bepaald gelovig geworden. U zei dat u zich nooit hebt geïnteresseerd voor bepaalde bewegingen die toen opkwamen, zoals baptisten, evangelisten of jehova getuigen. U beschouwde zichzelf moslim, maar u was helemaal niet praktiserend. U zei dat u een zekere interesse had in het christendom, ingegeven door een droom die u ooit had gehad, wat zich vertaalde in het feit dat u één of twee keer per jaar naar een orthodoxe kerk was gegaan uit interesse en om een kaarsje te branden voor dierbaren, maar meer zou dit niet hebben ingehouden. Toen u hier in België in*



2016, op 71-jarige leeftijd, een Russischtalige dame ontmoette die u had uitgenodigd voor een bijeenkomst van een evangelische gemeenschap in Deinze, bent u hier op ingegaan. U contrasteerde de manier waarop personen in deze evangelische kerkgemeenschap effectief probeerden te leven volgens de principes die ze uitdroegen met de manier waarop de islam in Tadzjikistan wordt beleefd; namelijk op een heel oppervlakkige, hypocriete of perverse wijze. Uit uw verklaringen blijkt dat het voornamelijk dit was wat u aantrok in deze geloofsgemeenschap, naast het feit dat deze mensen u ook vriendelijk en met veel respect bejegenden. Zo gaf u ook zelf aan dat u zich eigenlijk eerder toevallig had 'bekeerd' tot het evangelisme omdat u toevallig een lid van deze gemeenschap was tegengekomen en als gevolg van deze ontmoeting had gezien hoe de leden van deze gemeenschap een goed leven probeerden te leiden door hun handelen consequent te baseren op hun principes. U zei dat u zich evengoed had kunnen bekeren tot het katholicisme indien u iemand van de katholieke gemeenschap was tegengekomen die op eenzelfde oprechte manier volgens de principes van het geloof probeerde te leven en dat u zelfs moslim zou zijn gebleven indien u een gemeenschap van moslims zou hebben ontdekt die oprecht geloofde en leefde volgens de regels van de religie, wat u opnieuw contrasteerde met de beleving van de islamitische godsdienst in Tadzjikistan. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat uw beleving van het evangelische christendom niet dermate diepgeworteld is dat, indien u door een terugkeer naar Tadzjikistan moet verzaken aan uw huidige engagement in de gemeenschap, uw fundamentele rechten geschonden zouden worden omdat u dit in Tadzjikistan niet op eenzelfde manier zou kunnen doen." De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van verwerende partij, zonder voormelde vaststellingen *in concreto* in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat niet gepeild werd naar haar kennis over het evangelisme, bemerkt de Raad dat het loutere feit dat verzoekende partij kennis zou bezitten over het evangelisme, niet aantoonst wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel verzoekende partij deze kennis heeft verworven, en dan ook niet aantoonst dat sprake is van een diepgewortelde bekering tot het evangelisme.

De Raad meent verder dat, op basis van de vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende het weinig diepgewortelde karakter van haar overtuiging en de in de bestreden beslissing geschetste Tadzjiekse maatschappelijke en religieuze context, verwerende partij terecht besluit dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst omwille van een oppervlakkige interesse in het christendom anders zou worden gepercipieerd of dat haar overtuiging of houding in Tadzjikistan zal bijdragen tot concrete, persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich uitdrukkelijk zou profileren als bekeerling of dat zij zich openlijk en actief zou bezighouden met missie- of bekeringswerk. Waar verzoekende partij in dit verband nog opmerkt dat haar geen uitdrukkelijke vragen werden gesteld over het feit of zij zich uitdrukkelijk zou profileren als bekeerling of dat zij zich openlijk en actief zou bezighouden met missie- of bekeringswerk, herhaalt de Raad dat verzoekende partij geen blijk geeft van een diepgewortelde overtuiging en dat zij bijgevolg dan ook niet aannemelijk maakt dat zij zich uitdrukkelijk zou profileren als bekeerling of dat zij zich openlijk en actief zou bezighouden met missie- of bekeringswerk.

Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog twee artikels voegt waaruit blijkt dat de Tadzjiekse overheid zeer wantrouwig staat tegen protestanten en hun activiteiten zeer sterk in het oog houdt (bijlagen 10 en 11), stelt de Raad vast dat deze informatie geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop verwerende partij zich baseert en louter een bevestiging vormt van de in de bestreden beslissing geschetste Tadzjiekse maatschappelijke en religieuze context. Deze informatie werpt dan ook geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een attest van gezinssamenstelling voegt (bijlage 9), waarmee zij wil aantonen dat haar kleindochter bij haar inwoont, volgens verzoekende partij omwille van de problemen met haar ouders ten gevolge van de bekering van verzoekende partij, bemerkt de Raad dat dit attest louter aantoonst dat haar kleindochter bij haar inwoont. Het is evenwel niet van aard de door verzoekende partij beweerde problemen met haar familie aan te tonen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Tadzjikistan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 oktober 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT